

Sygn. akt I NSK 29/21

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 23 lutego 2022 r. w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 23 października 2020 r., sygn. akt VII AGa (...)

**I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
II. zasądza od M. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 540 (pięciuset czterdziestu) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Dnia 10 sierpnia 2017 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes UOKiK lub Pozwany) wydał decyzję o nr (...), na mocy której:

1. na podstawie art. 28 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej: u.o.k.k.) oraz stosownie do art. 33 ust. 4-6 u.o.k.k., po złożeniu w toku postępowania przez przedsiębiorcę M. Sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej: Powód lub Skarżący), zobowiązania polegającego na:

1. zaprzestaniu stosowania - w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia: się decyzji - we wszystkich kantorach należących do Powoda - tablic kursowych z zachowaniem kolejności: z lewej - kurs sprzedaży, z prawej - kurs skupu, w ten sposób, że w kantorach Powoda będą od tego terminu stosowane tablice kursowe prezentujące kursy walut w kolejności: z lewej - kurs skupu, z prawej - kurs sprzedaży;

2. podjęciu - w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się decyzji następujących działań polegających na:

a) umieszczaniu na paragonach dokumentujących realizację transakcji dodatkowo danych w postaci: adresu poczty elektronicznej przedsiębiorcy wraz z informacją „odpowiedzi udzielamy w terminie 14 dni” oraz telefonu kontaktowego (infolinia),

b) umieszczeniu na stronie internetowej przedsiębiorcy ([www.\[...\].pl](http://www.[...].pl)) dedykowanej podstrony zawierającej pełną treść obowiązującej w Spółce procedury reklamacyjnej - formularz reklamacji umożliwiający uruchomienie procedury reklamacyjnej on-line po uzupełnieniu standardowych danych konsumenta, ankietę satysfakcji klienta przedsiębiorcy zawierającą listę pytań pozwalających konsumentom na zaprezentowanie swojej oceny i sformułowanie uwag co do usług realizowanych przez przedsiębiorcę w zakresie wymiany walut,

- nałożył na Powoda obowiązek wykonania tego zobowiązania.

3. Na podstawie art. 28 ust. 2 u.o.k.k. oraz stosownie do art. 33 ust. 4-6 u.o.k.k. zobowiązał, Powoda do publikacji decyzji w całości na jego stronie internetowej (w dacie wydania decyzji jest to strona [http://www.\[...\].pl](http://www.[...].pl)), określając szczegółowo zasady tej publikacji.

4. Na podstawie art. 28 ust. 3 u.o.k.k. oraz stosownie do art. 33 ust. 4-6 u.o.k.k., nałożył na Powoda, obowiązek złożenia sprawozdania z wykonania ww. zobowiązań, określając szczegółowo zasady tego sprawozdania.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł Powód, zaskarżając decyzję w całości oraz wnosząc o jej uchylenie, a w razie nieuwzględnienia tego wniosku wystąpił o zmianę decyzji we wskazanej części. Wyrokiem z dnia 19 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w W. - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił zaskarżoną

decyzję oraz stwierdził, że „decyzja nie została wydana z rażącym naruszeniem prawa, ani bez podstawy prawnej w rozumieniu art. 479^{31a} § 3 k.p.c.”

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu I instancji. Wyrokiem z dnia 23 października 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że oddalił odwołanie.

Pismem z dnia 12 kwietnia 2021 r. Powód wniósł skargę kasacyjną od ww. wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając go w całości. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, stosownie do art. 398¹⁶ k.p.c. oraz o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, a mianowicie tego:

1. czy w ramach kontroli sądowej uznania administracyjnego związanego ze stosowaniem przez Prezesa UOKiK art. 28 ust. 1 u.o.k.k. dopuszczalne jest stanowisko, zgodnie z którym taka kontrola sądowa „powinna sięgać głębiej w przypadku decyzji związanych, a płycej w przypadku decyzji uznaniowych”, bez wskazania konkretnej podstawy normatywnej dla takiego stanowiska przez sąd instancyjny oraz precyzyjnego odniesienia go do konkretnej sprawy będącej przedmiotem kontradyktoryjnego postępowania zawisłego przed tym sądem ?

A jeżeli odpowiedź na powyższe zagadnienie jest przecząca, to:

2. czy w ramach kontroli sądowej uznania administracyjnego związanego ze stosowaniem przez Prezesa UOKiK art. 28 ust. 1 u.o.k.k. dopuszczalne jest, by sąd w swojej kontroli zaniechał przeprowadzenia oceny zarówno przesłanki uprawdopodobnienia, jak i przesłanki odnoszącej się do zobowiązań składanych przez przedsiębiorcę wobec Prezesa UOKiK w świetle konstytucyjnej zasady proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP)?

3. czy w świetle konstytucyjnej zasady równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji RP) dopuszczalne i mieszczące się w granicach uznania

administracyjnego związanego ze stosowaniem 28 u.o.k.k. jest wydanie wobec jednego przedsiębiorcy decyzji na podstawie art. 28 ust. 1 u.o.k.k. (tzw. decyzji zobowiązaniowej), a wobec drugiego przedsiębiorcy decyzji z art. 26 u.o.k.k. w połączeniu z wymierzeniem kary na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.k., mimo tożsamyh okoliczności faktycznych i prawnych obu spraw, na co wskazuje choćby niekwestionowany fakt przynależności obu przedsiębiorców do jednej grupy kapitałowej oraz prowadzenia zakwestionowanych praktyk w tzw. stacjonarnych kantorach walut działających pod jedną nazwą handlową?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pismem z 5 lipca 2021 r. Pozwany wniósł o:

1. odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ewentualnie
2. oddalenie skargi kasacyjnej;
3. zasądzenie od powoda na rzecz Pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Powoda o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zasługuje na uwzględnienie.

1. Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na podstawie tych przesłanek Sąd Najwyższy dokonuje rozstrzygnięcia o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zarówno względy ustrojowe, jak i procesowe uzasadniają przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej jedynie wówczas, gdy pozwala to zrealizować jej funkcje publicznoprawne. Sąd Najwyższy nie jest zatem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje *meritum* sprawy lecz dokonuje nadzoru judykacyjnego w rozumieniu art. 183 ust. 1 Konstytucji RP rozpoznając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek zaskarżenia. Ograniczenie dostępności i dopuszczalności

kasacji nie jest przez to sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00). Z tych też względów, skarga kasacyjna nie jest dostępna w każdej sprawie (zob. postanowienia Sadu Najwyższego: z 9 kwietnia 2019 r., I NSK 73/19; z 30 czerwca 2021 r., I NSK 5/21).

2. Prawidłowe powołanie się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania zagadnienia prawnego z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których zagadnienie to powstało i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01). Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 maja 2018 r., I CSK 33/18).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. mówi o zagadnieniu obejmującym poważną wątpliwość prawną nierozwiązaną dotąd w orzecznictwie sądowym, której wyjaśnienie jest jednocześnie potrzebne do rozpoznania skargi kasacyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01; z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01; z 18 września 2012 r., II CSK 180/12; z 24 kwietnia 2018 r., II CSK 752/17). Ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, zagadnienie musi być oparte na stanie faktycznym i prawnym sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną i być istotne także z punktu widzenia rozstrzygnięcia tej sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 7 sierpnia 2019 r., I NSK 2/19; z 22 maja 2020 r., I NSK 1/20).

Zagadnienie to musi pozostawać w związku z przytoczonymi w skardze podstawami kasacyjnymi (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13 listopada 2002 r., I CK 213/02). Skarżący, przedstawiając okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien też wykazać, że występujące w sprawie zagadnienie prawne wymaga zaangażowania Sądu Najwyższego, np. stanowi problem z zakresu wykładni i stosowania prawa,

który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji. Problem taki powinien być ujęty w powiązaniu z przepisami prawnymi, na których tle powstał i sprecyzowany w wywodzie prawnym wskazującym na źródła i przedmiot niejasności i na możliwe rozwiązania interpretacyjne (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2020 r., III CSK 305/19 oraz V CSK 549/19).

Sformułowane przez Powoda zagadnienia nie spełniają tych wymogów.

3. Skarga kasacyjna Powoda została wniesiona celem rozstrzygnięcia trzech przedstawianych do rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które zostały sformułowane przez Powoda jako trzy pytania, przy czym odpowiedzi na pytanie II. i III. została uwarunkowana przez Skarżącego przeczącą odpowiedzią na pytanie I.

4. Pierwsze z wniesionych zagadnień sformułowane zostało jako wątpliwość co do tego, czy w ramach kontroli sądowej uznania administracyjnego związanego ze stosowaniem przez Prezesa UOKiK art. 28 ust. 1 u.o.k.k. dopuszczalne jest stanowisko, zgodnie z którym taka kontrola sądowa „powinna sięgać głębiej w przypadku decyzji związanych, a płycej w przypadku decyzji uznaniowych”, bez wskazania konkretnej podstawy normatywnej dla takiego stanowiska przez sąd instancyjny oraz precyzyjnego odniesienia go do konkretnej sprawy będącej przedmiotem kontradyktoryjnego postępowania zawisłego przed tym sądem ?

Odnosząc się do tego zagadnienia, należy zauważyć, w ślad za uwagami Skarżącego w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, że ma ono charakter ogólniejszy, a zostało podyktowane w głównej mierze poczynionym przez Sąd Apelacyjny odesłaniem do jedynego orzeczenia przywołanego w kwestionowanym rozstrzygnięciu, tj. do wyroku Sądu Najwyższego z 27 listopada 2019 r. sygn. akt I NSK 95/18 (s. 5 skargi). Skarżący uzasadniając to zagadnienie, skupił się na tym, iż Sąd Apelacyjny dwukrotnie użył sformułowania, iż kontrola sądowa „powinna sięgać głębiej w przypadku decyzji związanych, a płycej w przypadku decyzji uznaniowych”, nie wskazując konkretnej podstawy normatywnej dla takiego stanowiska oraz nie odnosząc tego stanowiska precyzyjnie do konkretnej sprawy, będącej przedmiotem kontradyktoryjnego postępowania zawisłego przed tym sądem, a jedynie poprzestając na przywołaniu tego stanowiska za wyrokiem Sądu

Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r. (I NSK 95/18), w którym wyrażone zostało ono w odniesieniu do zupełnie innej sprawy opartej na innych przepisach.

Należy jednak zaznaczyć, że przywołane przez Sąd Apelacyjny stanowisko Sądu Najwyższego nie stanowiło argumentu przesądzającego o rozstrzygnięciu w przedmiotowej sprawie. Powód kwestionując dopuszczalność takiego stanowiska, pominął, że Sąd Apelacyjny przytaczał to stanowisko za Sądem Najwyższym we fragmencie uzasadnienia, zawierającym ogólne odniesienie do decyzji uznaniowych (s. 15 uzasadnienia wyroku VII AGa (...)). Następnie jednak Sąd Apelacyjny odniósł się obszernie do przesłanek zastosowania art. 28 u.o.k.k. i przeprowadził gruntowną ocenę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i decyzji Prezesa UOKiK pod kątem wystąpienia tych przesłanek, wskazując m.in., że „przysługująca Prezesowi UOKiK w ramach uznania administracyjnego «swoboda» jest ograniczona, odbywa się bowiem w granicach prawa”, które określa art. 28 u.o.k.k. (s. 15 uzasadnienia wyroku VII AGa (...)). Jak zauważył Sąd Apelacyjny, Prezes UOKiK nie powinien stosować art. 28 u.o.k.k. w sytuacji, gdy uzna na podstawie stanu faktycznego sprawy, że interes publiczny nie jest należycie chroniony. Wówczas zastosowanie art. 28 u.o.k.k. należy uznać za niecelowe. Wydanie decyzji zobowiązującej musi bowiem zmierzać do realizacji głównego celu ustawy o ochronie konkurencji - ochrony interesu publicznego (s. 16 uzasadnienia wyroku VII AGa (...)).

Nie jest też zasadne twierdzenie skarżącego, iż Sąd Apelacyjny posługując się tym sformułowaniem raz jeszcze w końcowym fragmencie swoich wywodów, uczynił je w ten sposób kanwą dla całości swoich wywodów decydujących o kwestionowanym rozstrzygnięciu (s. 6 skargi kasacyjnej). Istotnie, Sąd Apelacyjny w końcowym fragmencie uzasadnia wskazał, że kontrola sądowa powinna sięgać głębiej w przypadku decyzji związanych, płycej zaś w przypadku decyzji uznaniowych, jednocześnie jednak stwierdzenie to odniósł wprost, do decyzji takich jak ta wydana na podstawie art. 28 u.o.k.k., a co kluczowe, Sąd Apelacyjny zwrócił jednoznacznie uwagę na specyfikę decyzji wydawanych na podstawie art. 28 u.o.k.k. zaznaczając, że do jej wydania organ administracyjny uprawniony jest już w przypadku „uprawdopodobnienia”, a nie udowodnienia stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych i jednocześnie przyznania tego faktu przez przedsiębiorcę

(s. 22 uzasadnienia wyroku VII AGa (...)). Zresztą także we wcześniejszej części uzasadnienia skarżonego wyroku Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że wydanie decyzji zobowiązującej jest dopuszczalne w sytuacji kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek tj.: (1) uprawdopodobnienia w toku postępowania w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, że przedsiębiorca stosuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 u.o.k.k., i (2) zobowiązania się przez przedsiębiorcę do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zakończenia lub usunięcia skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów (s. 15 uzasadnienia wyroku VII AGa (...)).

Inaczej niż twierdzi Skarżący, kanwą wywodów Sądu Apelacyjnego nie jest kwestia „głębokości”, czy też intensywności kontroli sądowej decyzji zobowiązujących, ale kwestia rozróżnienia przesłanki „uprawdopodobnienia” (szeroko omówionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i mającej zastosowanie na gruncie art. 28 u.o.k.k.), od przesłanki „udowodnienia”.

Wskazane przez Skarżącego pierwsze zagadnienie prawne nie może być zatem uznane za istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z tym, że jego wyjaśnienie nie miałoby wpływu na rozstrzygnięcie sprawy i nie jest potrzebne do rozpoznania skargi kasacyjnej.

Poza tym, należy podkreślić, że kwestia zakresu kontroli sądowej decyzji wydanej na podstawie art. 28 u.o.k.k. stanowiła już przedmiot rozważań Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy m.in. wskazał, że kontrola sądu może mieć miejsce na zasadzie wyjątku, głównie wówczas, gdy doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego. Jak zauważył Sąd Najwyższy ingerencja sądowa w samą decyzję organu o zastosowaniu art. 28 u.o.k.k. bądź o nałożeniu kary pieniężnej ma charakter wyjątkowy. Jest niewątpliwie dopuszczalna wówczas, gdy organ w ogóle nie uzasadnia w danej sprawie sposobu wykorzystania przysługujących mu kompetencji uznaniowych, bądź gdy w ocenie sądu doszło do swoistego nadużycia uznania regulacyjnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2019 r., I NSK 7/19).

5. Dwa pozostałe zagadnienia sformułowane zostały przez Skarżącego w sposób warunkowy, w ścisłym powiązaniu z pierwszym z zagadnień. Jak zwracał

uwagę Sąd Najwyższy powołanie się na okoliczność wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na sporządzającego skargę kasacyjną obowiązek szczególnie starannego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). Tym bardziej na Skarżącym ciąży obowiązek starannego sformułowania zagadnień prawnych. Zważywszy na to, że skarga kasacyjna jest czynnością wysoce sformalizowaną, Sąd Najwyższy rozpoznając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie może wychodzić poza zagadnienia prawne sformułowane przez Skarżącego.

Sposób sformułowania zagadnienia II i III, który ściśle je wiąże ze sposobem odpowiedzi na zagadnienie I sprawia, że wobec uznania, iż pierwsze z zagadnień nie ma związku z przedmiotową sprawą, że także te dwa zagadnienia nie mogą być uznane za istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

6. Dodatkowo jednak należy zauważyć, że drugie z przedstawionych zagadnień dotyczące dopuszczalności zaniechania przeprowadzenia przez sąd oceny zarówno przesłanki uprawdopodobnienia, jak i przesłanki odnoszącej się do zobowiązań składanych przez przedsiębiorcę wobec Prezesa UOKiK w świetle konstytucyjnej zasady proporcjonalności nie spełnia wymogów art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. także i z innego powodu. Jak wyżej zostało wskazane, Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku obszernie odniósł się do obydwu przesłanek, zwracając m.in. uwagę na to, iż Prezes UOKiK nie może oprzeć się wyłącznie na zgłoszonej przez przedsiębiorcę gotowości współpracy, a złożenie przez przedsiębiorcę wniosku o wydanie decyzji na podstawie art. 28 ust. 1 u.o.k.k. stanowi jedynie wstępny warunek umożliwiający przejście do etapu oceny działań oraz zgłoszonych zobowiązań przedsiębiorcy, natomiast wydanie decyzji zobowiązującej powinna poprzedzać szczegółowa analiza stanu faktycznego sprawy - w tym charakteru praktyk, ich rodzaju i powszechności ich stosowania (s. 15-16 uzasadnienia wyroku VII AGa (...)). Sąd Apelacyjny obszernie też odniósł się do instytucji uprawdopodobnienia, wyjaśniając, że *ratio legis* wydania decyzji: zobowiązującej na mocy art. 28 u.o.k.k. polega na braku konieczności dowiedzenia przez Prezesa UOKiK wystąpienia u przedsiębiorcy praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów i przeprowadzenia w tym celu szczegółowego,

intensywnego, a także efektywnego postępowania dowodowego zwłaszcza wobec „przyznania się” niejako przez przedsiębiorcę do jej stosowania wskutek złożenia przez niego na wstępnym etapie postępowania propozycji przyjęcia na siebie określonych zobowiązań w celu szybszego zakończenia sporu bez wkładania wysiłku w zbieranie materiału dowodowego, w zamian za co przedsiębiorca uzyskuje korzyść w postaci braku możliwości nałożenia przez organ kary pieniężnej (s. 19 uzasadnienia wyroku VII AGa (...)). Wbrew twierdzeniom Skarżącego, Sąd Apelacyjny wskazując, że „kontrola sądowa może i powinna sięgać głębiej w przypadku decyzji związanych, a płycej w przypadku decyzji uznaniowych” nie wyraził tym samym stanowiska, iż nie wymagają oceny przez sąd przesłanki uprawdopodobnienia, jak i przesłanki odnoszącej się do zobowiązań składanych przez przedsiębiorcę wobec Prezesa UOKiK. Przedstawione zagadnienie nie ma zatem znaczenia dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej.

7. Nie spełnia wymogów art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c również trzecie z przedstawionych zagadnień, dotyczące się tego, czy w świetle zasady równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji RP) w granicach uznania administracyjnego związanego ze stosowaniem 28 ust. u.o.k.k. dopuszczalne jest wydanie wobec jednego przedsiębiorcy decyzji na podstawie art. 28 ust. 1 u.o.k.k. (tzw. decyzji zobowiązaniowej), a wobec drugiego przedsiębiorcy decyzji z art. 26 u.o.k.k. w połączeniu z wymierzeniem kary na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.k., przy tożsamych okolicznościach faktycznych i prawnych obu spraw.

Skarżący uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi w odniesieniu do tego zagadnienia wskazał na decyzję zakazową, wydaną na podstawie art. 26 ust. 1 u.o.k.k., połączoną z wymierzeniem kary na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.k., która - jak wskazał Skarżący - została wydana w tożsamych okolicznościach tj. wobec innego podmiotu wchodzącego w skład tej samej grupy kapitałowej, do której wchodzi także Skarżący, stosującego identyczne praktyki rynkowe i w oparciu o te same dowody. W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezes UOKiK zwrócił jednak uwagę, że w obydwu sprawach złożono dwa istotnie różniące się wnioski o wydanie decyzji zobowiązaniowych, zmierzających do zakończenia lub usunięcia skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. W przytoczonej przez Powoda sprawie wniosek o wydanie decyzji na podstawie art. 28 ustawy

u.o.k.k. nie zawierał zobowiązania do natychmiastowego zaniechania stosowania kwestionowanego wzoru tablicy kursowej, co było kluczowe dla przyjęcia zobowiązania, a zatem nie można mówić o „tożsamyh okolicznościach faktycznych i prawnych obu spraw”. Oznacza to, że trzecie z zagadnień podniesionych przez Skarżącego, pozostaje bez znaczenia dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej.

W tym kontekście należy też zauważyć, że - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy - nie można uznać, że do przekroczenia ram uznania administracyjnego dochodzi w sytuacji, gdy w różnych sprawach pomiędzy innymi stronami (przedsiębiorcami) - nakłada się karę różnicując jej wysokość indywidualnie, albo - gdy przy podobnych stanach faktycznych - do niektórych przedsiębiorców stosuje się art. 28 u.o.k.k., do innych zaś nie stosuje się go. Różnice w stanie faktycznym występujące między poszczególnymi sprawami, w których doszło do wydawania decyzji uznaniowych, nie zawsze pozwala je oceniać w perspektywie zasady równości wobec prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2019 r., I NSK 7/19).

8. Mając na uwadze wskazane okoliczności, Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie 1 sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. natomiast w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 265 ze zm.) zasądził od Powoda na rzecz Prezesa UOKiK kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

[a!]